

Til beslutningsforslag nr. B 19. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 6. april 2006

## Betænkning

over

### Forslag til folketingsbeslutning om at gøre den 29. august til national flagdag

[af Søren Espersen (DF) m.fl.]

#### 1. Udvalgsarbejdet

Beslutningsforslaget blev fremsat den 27. oktober 2005 og var til 1. behandling den 10. januar 2006. Beslutningsforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Retsudvalget.

#### Møder

Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i 3 møder.

#### Spørgsmål

Udvalget har stillet 2 spørgsmål til justitsministeren til skriftlig besvarelse, som denne har besvaret.

#### 2. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et *flertal* i udvalget (udvalget med undtagelse af DF og EL) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse* ved 2. (sidste) behandling.

Et *mindretal* i udvalget (DF og EL) indstiller beslutningsforslaget til *vedtagelse uændret*.

Dansk Folkeparti beklager dybt, at forslaget om at gøre den 29. august til officiel flagdag ikke har kunnet vinde tilslutning i Folketinget. Ikke mindst på baggrund af, at der forud for 1. behandling i Folketinget var varm tilslutning til forslaget fra folketingsmedlemmer fra så vel Det Konservative Folkeparti – herunder partiets kulturordfører – som fra Venstre.

Den store skeldato i besættelsestiden er og bliver datoen den 29. august. Det officielle Danmark – regering og rigsdag – besluttede at opgi-

ve de kendte positioner til fordel for den åbenlyse rigtighed at bekæmpe nazismen. Hidtil havde det frie udland med fuld ret kunnet betragte Danmark som en del af det nazistiske system og som Tysklands partner. Men fra og med den 29. august 1943 stod det klart, at Danmark var en allieret nation. Få uger efter blev Danmarks Frihedsråd dannet med en bred repræsentation fra modstandsgrupperne. En væsentlig personkreds var bag – bl.a. Frode Jakobsen, Mogens Fog, Børge Houmann og Arne Sørensen. Og Frihedsrådet udviklede sig til at blive landets faktiske regering i besættelsestidens sidste halvandet år.

Imponerende er det at tænke på, at Frihedsrådet – som uden videre kunne have overtaget hele styret efter befrielsen af Danmark – lige fra første færd søgte at knytte forbindelse til de politiske partier og efterhånden fik denne forbindelse skabt. Allerede i november 1943 udsendte Frihedsrådet en pjece, »Naar Danmark atter er frit«, hvori det blev slået fast, at den første efterkrigsregering skulle dannes på forfatningsmæssigt grundlag. Det betød, at de valgte politikere skulle være en del af det nye styre. Og heldigvis forstod de politikere, som fra sommeren 1944 af Frihedsrådet blev inddraget i processen, at en ren politikerregering hverken var mulig eller ønskelig. Frihedsrådet havde folket med sig – og rådede over alle våbnene. Samtidig ville en regering uden modstandsbevægelsen ikke kunne vente at blive anerkendt som allieret. Sovjetunionen havde klart tilkendegivet, at Danmark ikke skulle